

## EL BROTET DE PICARDIA

Vet aquí una vegada hi havia una reina molt altiva i orgullosa, que era molt i molt rica i no es volia casar. Tots el reis i prínceps que se n'enamoraven, se'n tornaven amb la cua entre les cames: a tots els trobava un tap o altre, i, si això no, els deia que estava bé soltera, que no es volia casar. Ja ho veieu, quina mena de reina!

La notícia de com era aquesta reina va arribar a un reialme molt llunyà, i el rei, que era un jove molt animat i bon jan, desitjava provar fortuna i se n'hi va anar. Es va endur alguns presents per a la reina.

Mentre feia camí, va trobar a una dona velleta que captava i aquesta li va demanar si li podia donar alguna cosa. El rei, que era una bona persona, li va donar de menjar i beure. Després de menjar, la velleta va preguntar al rei on anava.

- Vaig a veure si puc casar-me amb la princesa que diuen que és molt bonica, molt altiva, molt orgullosa, molt rica i que no es vol casar amb ningú. És veritat tot això que diuen? La coneixes? Li va preguntar el príncep.

- Jo ha crec –va respondre la velleta. Fins ara tots els qui han anat han estat objecte de menyspreu. Com que m'has donat de menjar i beure, et vull concedir una gràcia.

- Digueu-me, bona dona.

- Si quan vegis a la reina no t'acaba de fer el pes, te'n tornes al teu regne i no cal pensar-hi mes. Si t'agrada, tracta de guanyar-li el cor de la millor manera que sàpigues. Si et tractés com els altres que fins ara hi han anat, té: aquí et dono un brotet de picardia que et farà assolir els teus desigs.

- Com ho he de fer? Li va demanar el príncep.

- Aquesta herba té la virtut que si la portes a sobre, per un voler teu fa que no es puguin moure del lloc on es troben les persones que tu voldràs. Però si en fas un mal us, perdrà tota la seva virtut.

El rei va marxar cap a la ciutat i es féu anunciar com un pretendent a la mà de la reina.

Aquesta el va rebre amb tots els miraments deguts a un igual seu, i va disposar que li donessin acollida, a ell i a tot el seu acompanyament.

Durant la conversa que tingueren, i després, a l'hora del dinar van poder-se conèixer i tractar ben bé.

El rei estava esperançat que la reina accediria voluntàriament a casar-se amb ell; ella la reina, si bé no trobava gens menyspreable el seu pretendent, era tant orgullosa i tan dolents i avariciosos els seus consellers que tenia, que no es va voler decidir i li va dir que més tard, que veurien, però cap paraula en ferm.

El jove no s'hi avenia, i tot era pregar-li que accedís a prendre'l per espòs; però ella, tretze són tretze.

Ella, com que feia dir una cosa als llavis, i el cor començava a dictar-n'hi una altra, estava un xic amoïnada. No n'havia trobat cap, de pretendent, que tingués tantes condicions com aquell, però el costum de dir que no, i els mals consells que li donaven els seus ministres, no la deixaven decidir.

Esgotant tots els camins de la voluntat, el jove li digué, ben clar, que s'havia enamorat d'ella, i que es volia casar amb ella; la qual cosa sentida pels ministres, li aconsellaran que li prometés que, si sortia en bé de tres proves que li feren fer, s'hi casaria, però que si no se'n sortia ja se'n podia tornar pel camí per on havia vingut.

Confiant el jove en la seva sort, exclamà: Ja pots dir.

- Jo em casaré amb tu si sortint junts del palau a una hora fixada, hi arribes primer que jo, després d'haver anat a la font que hi ha lluny d'aquí.

- Acceptat. Digues la segona.

- Que quan tornaràs de la font, abans que jo arribi has d'haver comptat tots el quadres que hi ha penjats a les parets del castell.

- Molt bé, digues al tercera.

- Que quan hakis fet això has de baixar al peu del castell i esperar que jo torni de la font, per agafar la brida del cavall mentre jo descavalcaré.

El jove tot content, li digué:

- I si compleixo aquestes tres coses et casaràs amb mi?

- Sí, però han de ser totes tres.

Van fixar l'hora de sortida pel dia següent a les deu del matí. Tota aquella tarda el jove va estar extremadament obsequiós amb la reina, i ella, que com més el tractava més li agradava, vinga preguntar-li:

- Per què estàs tant content?

- Perquè em casaré amb tu?

- Però que no veus que encara no has complert les condicions posades?

- Les compliré.

- I si no pots?

- Podré! No et preocupis.

Ella es començava a penedir d'haver consentit que els ministres haguessin posat unes condicions impossibles, perquè pensava: pot ser que el seu cavall corri més que el meu i arribi primer que jo; però, el que és de comptar els quadres que hi ha al castell, no tindrà pas temps, i, per tant, no podrà pas baixar a aguantar-me la brida quan jo baixaré del cavall.

L'endemà, a les deu del matí, va sortir la reina acompanyada dels seus ministres, muntant tots uns cavalls molt abrivats i corrent molt.

Darrera seu sortiren el rei pretendent i el seu seguici en llurs cavalls, però al pèl, sense selles. Era una mala jugada que havien preparat els ministres, amagant-los les selles de l'un, els estreps de l'altre, i així per l'estil: tot per a fer-los perdre el temps.

Malgrat totes aquestes malifetes, el jove va dir:

- Marxem, que no els valdrà l'ardit...

I muntant al pèl, marxaren més que de pressa.

Quan ells arribaren a la font, els altres ja en tornaven.

En veure la reina que muntaven els cavalls sense selles, va témer que era una malifeta dels seus ministres, i, en lloc d'alegrar-se, va disgustar-se d'allò més. Els ministres feren una rialla tota mofeta.

- Però el jove pensà: - Ara riuré jo!

I, seguint seguint, quan eren a dues-centes passes del poble, el rei posant-se la mà al pit i aviant el brotet de picardia, va dir:

- Que la reina i tots els ministres, fora d'un, es quedin al lloc on es troben.

Seguiren el camí i, en efecte, van passar pel davant de la reina i els ministres que estaven tots quiets com una estàtua, llevat d'un dels ministres que havia baixat del cavall i anava mirant què podia haver fet. El ministre li va dir al jove:

- Escolteu, jove.

- Vaig amb presses i no puc deturar-me.

La reina no dia res; no sabia què pensar, però estava desitjosa de que el jove resolgués les tres proves. Tenia el pressentiment que es casaria amb aquell rei.

En arribar al palau, el jove va passar cambra per cambra comptant cada un dels quadres. Mentre anava comptant va arribar el ministre i li va dir:

- Si pots hauries de venir: la reina i els altres companys estan parats i no es poden moure.

- Ja es mouran quan sigui el moment. Tinc feina a acabar de comptar els quadres.

Quan el jove va acabar de comptar tots els quadres va baixar a la porta del castell i va dir amb molt d'entusiasme:

- Que la reina i els qui l'acompanyen vinguin cap aquí.

Tot seguit un galop va anunciar que la comitiva s'acostava. D'acord amb la tercera condició, el rei va aguantar la brida del cavall mentre la reina descavalcava, i li presentar la llista de quadres que hi havia al castell.

- He guanyat, oi?

- Sí.

- Que et sap greu?

- No.

Se celebraren les bodes i feren grans festes per tots dos reialmes, i foren molt feliços per molts i molts anys. I el qui no ho vulgui creure que ho vagi a veure.

**Contada per Ignasi Serra i Forné, de Bellpuig**

**Recollida per Valeri Serra i Boldú**

**Adaptada per "Contes per a créixer" (Toni Massagué i Casals)**